

Kerstmis met een staartje

Lizzie Shane

Kerstmis met een staartje

Als het asiel vlak voor Kerstmis moet sluiten,
doet Ally alles om voor alle viervoeters
een nieuw thuis te vinden

ISBN 978-90-225-9197-0
ISBN 978-94-023-1596-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Twelve Dogs of Christmas*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Lizzie Shane
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Grand
Central Publishing, New York, New York, vs. Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De inwoners van Pine Hollow in Vermont beschouwden hun stadje als de Mary Poppins onder de stadjes: in vrijwel alle opzichten volmaakt. Dat was natuurlijk heel schattig, zo lang je niet in de gemeenteraad zat en er medeverantwoordelijk voor was dat alles ook volmaakt bleef. Nadat hij twee jaar lang elke klacht had aangehoord, hoe klein ook, vond Ben West dat hij wel genoeg had geboet voor alles wat hij in een vorig leven fout had gedaan.

En de kerstperiode... de kerstperiode was het ergst van allemaal.

Het stadje ging elk jaar in december uit zijn dak en dan ontplofte Bens telefoon bijna door de eisen van overenthousiaste burgers. Meer lichtjes voor de grote kerstboom op het plein. Een nieuwe kerstkrans voor de bibliotheek. Extra vulling voor het kerstmannepak, omdat hun vaste vertolker van de kerstman sinds afgelopen zomer marathons liep en twintig kilo was afgevallen.

Alles moest worden betaald uit het gemeentebudget, wat inhield dat het allemaal via de gemeenteraad liep. En Ben had de dubieuze eer de beslissende stem te zijn in de raad.

Hij mocht van geluk spreken als hij tijdens de wandeling van zijn huis via Astrids school naar zijn werk niet minstens vijf keer staande werd gehouden met een opgewekt: 'Ha, Ben! Ik hoopte al dat ik jou zou tegenkomen!' En zijn mobieltje leek wel aan één stuk door te trillen.

Precies op dat moment klonk de dreigende filmmuziek van

Jaws uit zijn zak om hem erop te wijzen dat er een nieuw bericht was binnengekomen op zijn e-mailadres van de gemeenteraad. Hij negeerde het geluid en liep door de keuken naar zijn Keurig-koffiezetapparaat. Gemeentezaken afhandelen voordat hij cafeïne had gehad, was nooit een goed idee. Maar misschien was het deze keer eens iets wat hij niet hoefde op te pakken. Misschien was er een kerstwonder geschied en droeg iemand juist een oplossing aan in plaats van een nieuw probleem op zijn bord te dumpen.

De twee dreigende tonen van *Jaws* klonken opnieuw terwijl hij een cupje in de Keurig liet vallen, op de knop drukte en wachtte tot het apparaat kreunend tot leven zou komen om verlossing in zijn kopje te laten druppelen. Er gebeurde echter niets. Hij boog zich naar het apparaat toe en bestudeerde het aandachtig. Het lampje brandde, zoals het hoorde. Alles zag er normaal uit, maar toen hij weer op de knop drukte, gebeurde er opnieuw niets.

De Keurig stond hem geluidloos te provoceren en Ben bevond zich in een catch-22-situatie: hij had dringend behoefte aan cafeïne om te kunnen uitvogelen wat er mis was met het apparaat dat hem die cafeïne hoorde te verschaffen.

‘Goeiemorgen, oom Ben!’

Hij bromde iets wat voor ‘goeiemorgen’ moest doorgaan tegen zijn nichtje, dat huppelend de keuken in kwam.

Astrid was zich blijkbaar niet bewust van de koffiecrisis die hun boven het hoofd hing en trok een keukenkastje open. ‘Wat denk jij? Cupcakes, brownies of peperkoek?’

Ben draaide zijn hoofd net ver genoeg opzij om haar te kunnen bekijken, terwijl ze ontbijtgranen uit het kastje pakte. Astrid was zo’n angstaanjagend wezen dat een ochtendmens werd genoemd, maar het kwam niet vaak voor dat ze hem om koek vroeg als ontbijt. ‘Geen van alle. Het is veel te vroeg voor suiker.’

‘Voor de koekkraam, om geld in te zamelen voor het goede doel,’ hielp Astrid hem herinneren, terwijl ze een doos cornflakes op het keukeneiland neerzette. ‘Op de kerstmarkt. Alle leerlingen moeten doorgeven wat ze meenemen.’

‘O, ja. De kerstmarkt.’ Ben richtte zijn aandacht weer op de Keurig. De stekker zat in het stopcontact. Er zat water in het reservoir. Als hij het ding nu eens uit- en aanzette, alsof hij een router opnieuw opstartte? ‘Wanneer is die markt ook alweer?’ vroeg hij afwezig.

‘Zondag over een week.’ Astrid haalde melk en blauwe bessen uit de koelkast, en zette alles op het keukeneiland. ‘We moeten het aanmeldingsformulier vandaag inleveren en we kunnen geen koekjes maken, want Merritt Miller heeft al gezegd dat zij dit jaar koekjes meeneemt en haar tante is de eigenaresse van de bakkerij, dus dat worden natuurlijk waanzinnig lekkere koekjes waar alle andere koekjes bij in het niet vallen.’ Ze deed cornflakes, melk en blauwe bessen in een kom en hief haar lepel op, maar ze nam geen hap. ‘Heb je de koekjes die ze daar verkopen wel eens gezien? Ze zijn echt super. Daarom moeten wij dus cupcakes, brownies of peperkoek of zoiets doen, maar ik weet niet wat ik moet invullen.’

Ben deed zijn mond open, maar er kwam geen woord uit, want het ontbrak zijn aan cafeïnegebrek lijdende hersens aan inspiratie. Brownies, cupcakes of peperkoek? ‘Eh...’

Als iemand hem twee jaar geleden had verteld dat de vraag over baksels voor de kerstmarkt ingewikkelder zou zijn dan het raadsel van de sfinx, had hij diegene vierkant uitgelachen, maar er waren in de afgelopen twee jaar veel dingen veranderd. Zijn zus, een irritant perfecte fanatiekeling, en haar echtgenoot, de betrouwbaarste man op de hele wereld, waren er niet meer. Astrid was nu zijn verantwoordelijkheid. Hij was tegenwoordig lid van een Facebookgroep voor de ouders van de leerlingen in Astrids klas, die tevens leek te fungeren als een masterclass in het afkragen van moeders of, in zijn geval, van ooms.

Brownies, cupcakes of peperkoek: wat hij ook koos, hij diende erop voorbereid te zijn om zijn keuze te verdedigen aan de hand van de nieuwste studies naar kindervoeding, want anders zou hij in de groep aan flarden worden gereten. Waren ze glutenvrij? Waren ze bereid op een ondergrond die in de afgelopen twintig jaar door een noot was beroerd? Hoeveel gram suiker bevatten

ze? Hoeveel koolhydraten? Waren de eieren afkomstig van biologische, vrijuitloopkippen met dezelfde levenskwaliteit als hijzelf? Had de melkkoe die de melk had geproduceerd een voorouder die ooit met antibiotica was behandeld?

Hij wilde een verantwoordelijke voogd zijn. Hij wilde dat Astrid gezond en gelukkig opgroeide, en dat betekende dat hij zich druk maakte over alle dingen waarover hij zich druk hoorde te maken. Soms leek het echter wel alsof hij het gewoon nooit kon winnen, in tegenstelling tot al die ontzettend behulpzame mensen die hem er zo graag op wezen dat hij iets verkeerd deed, want hij deed het echt altijd verkeerd.

Brownies, cupcakes of peperkoek?

Voordat hij er een besluit over kon nemen, moest hij eerst koffie hebben.

Vanaf het moment dat hij Astrids voogd werd, was elke keuze opeens belangrijk, maar nu voelde het aan alsof hij in een val werd gelokt. Waarom organiseerden ze om de haverklap koekkramen om geld in te zamelen voor een goed doel als de helft van de ouders suiker en meel als gif beschouwden? Soms zou hij graag een T-shirt aantrekken met daarop met grote letters de tekst IK HEB MAISSIROOP MET EEN HOOG FRUCTOSEGEHALTE OVERLEEFD, maar hij wist niet zeker of hij dat dan nog zou kunnen navertellen. Voor dat ouderschapsgedoe moest je echt stevig in je schoenen staan.

‘We doen wel gewoon brownies,’ zei Astrid tegen zijn rug, terwijl hij naar het nutteloze koffiezetapparaat stond te staren. Het klonk niet alsof ze het erg vond, maar dat ‘gewoon’ sneed door zijn ziel.

Katie zou nooit ‘gewoon’ iets hebben gedaan. Ze was een supermoeder geweest, de koningin van de koekkramen, maar ze had ook een bijtend gevoel voor humor gehad en ze had zichzelf nooit al te serieus genomen. Ze was het soort moeder bij wie ieder kind wilde opgroeien. Ze was de moeder bij wie Astrid had moeten opgroeien, maar nu zat zijn nichtje met hem en zijn bepaald niet indrukwekkende baktalent opgescheept. Hij was echter niet van plan haar teleur te stellen.

‘Welnee, laten we iets bijzonders doen,’ zei hij geforceerd opgewekt, alsof zijn zenuwstelsel helemaal niet om koffie smeekte. ‘Wat zeg je van peperkoek?’

Hij had nog nooit van zijn leven peperkoek gebakken.

Alsjeblieft, laat peperkoek gemakkelijk zijn.

‘Echt?’

Er klonk zo veel ongeloof door in Astrids stem dat hij vastbesloten was om door te zetten. ‘Jazeker. Hoe moeilijk kan dat nou zijn?’

Zijn nichtje vertrok haar gezicht. ‘Misschien kunnen we toch maar beter brownies maken.’

‘Wil je soms beweren dat ik geen peperkoek kan bakken?’ *Misschien kan ik wel helemaal geen peperkoek bakken.*

‘Een beetje wel, ja.’

Ben snoof beledigd. ‘Het wordt peperkoek en daarmee uit.’ Zijn telefoon stootte een nieuwe dreigende *Jaws*-waarschuwing uit, maar hij weerstond de verleiding om het uit zijn zak te vissen. Toen viel zijn oog op de klok op de magnetron. *Shit*. ‘Ben je klaar? Straks komen we te laat.’ Voor de verandering.

Astrid had haar schoolkleden al aan, maar hij zou zich moeten haasten als hij nog een redelijk schoon overhemd wilde opsnorren en haar op tijd bij haar school wilde afleveren. De wasmachine was al twee weken kapot en hij begon door zijn schone spullen heen te raken. Nu Thanksgiving alle schema’s in de war stuurde, was de reparateur alleen beschikbaar geweest tijdens de ouderavond op Astrids school, dus moesten ze zich voorlopig behelpen met handwasjes in de gootsteen tot hij weer een gaatje voor hen had.

Het was een van de vele dingen die Ben niet helemaal kon bijbenen. En nu kwam daar ook nog de reparatie van de Keurig bij.

Wat moest het heerlijk zijn om genoeg uren in een dag te hebben. Hij kon zich vaag herinneren hoe dat aanvoelde, ook al was het een herinnering uit een ver verleden.

Astrid liet zich van haar kruk glijden en bracht haar ontbijtkom naar de gootsteen. ‘Brownies zijn best cool, hoor...’

‘Een beetje vertrouwen in je oude oom, graag.’

‘Ik heb best vertrouwen in je, maar ik ben vorig jaar nog niet vergeten.’

Ben deed zijn mond open om haar enigszins terechte bezorgdheid te ontkrachten, maar zijn mobieltje ging weer over en ont-nam hem de kans om zich te verdedigen. De woorden MEVROUW DE BAZIN flitsen over het scherm. Op het nippertje gered. Hij griste zijn telefoon van het keukeneiland en nam op. ‘Hallo, Delia. Ik heb maar heel even. Ik moet Astrid zo naar school brengen.’

‘Heb je mijn e-mails ontvangen?’ De stem van de burgemeester weerkaatste tegen zijn trommelvliezen. Delia Winter kende maar één volume: dat van misthoorn. En ook maar één toon: ongeduldig. Haar vraag verklaarde de *Jaws*-waarschuwingen. Waarschijnlijk had ze om de vijf seconden een e-mail gestuurd; ze wachtte nooit op antwoord. Ze hield echter van het stadje en niemand had meer voor Pine Hollow gedaan dan zij. Delia ging al verder voordat hij kans had gezien om antwoord te geven: ‘Volgens mij heb ik een oplossing voor ons budgettekort.’

‘Geweldig.’

‘De hondenopvang,’ baste Delia.

Ben trok een pijnlijk gezicht, maar Astrid, die aan de andere kant van het kookeiland haar lunch stond klaar te maken, leek gelukkig niets te hebben gehoord. Zijn nichtje liet al maandenlang regelmatig hints vallen dat ze een hond wilde hebben. Sinds haar tiende verjaardag. Hij had het elke keer in de kiem gesmoord. Inmiddels was het al zover dat alleen al het per ongeluk laten vallen van het beruchte woord H-O-N-D voldoende was om de kennelijk nooit afgeronde discussie opnieuw te laten oplaaien.

‘Geef me een seconde, Delia,’ zei hij. Hij gebaarde geluidloos naar Astrid dat ze nog vijf minuten had en verliet haastig de keuken, alsof hij achterna werd gezeten. Hij stootte zijn teen tegen de loszittende beschermrand van de tweede traprede en vloekte binnensmonds bij de herinnering aan het zoveelste onderdeel van het krakende oude huis dat hij nog niet had gerepareerd.

Delia wachtte letterlijk één tel en denderde verder: ‘De subsidie

voor de hondenopvang heeft altijd deel uitgemaakt van het discretionaire budget van de burgemeester. Daar kunnen we dus gerust mee schuiven. Ik snap niet dat ik daar niet eerder op ben gekomen.'

'Redt de opvang het dan wel?' vroeg hij, opzettelijk heel zacht, zodat Astrid het niet zou horen. Hij was er zelf nog nooit geweest, maar had vaag het idee dat de hondenopvang werd gerund door een aardig oud echtpaar op een stukje land aan de rand van het stadje.

'We laten de subsidie doorlopen tot het eind van het jaar, zodat ze tijd hebben om een thuis te zoeken voor de honden. Rita en Hal zijn de jongsten niet meer, en hun kleindochter uit de grote stad moest hierheen komen om hen te helpen, maar volgens mij wil ze dolgraag terug naar haar eigen leven. Bovendien gaat het gerucht dat Rita en Hal van plan zijn om naar de Estates te verhuizen, maar dat dit niet kan vanwege de honden. Een win-win-situatie.'

Ben vond een overhemd dat de geurtest doorstond en trok het aan. Hij had de indruk dat er bij deze perfecte oplossing een adertje onder het gras moest zitten, maar kon niet bedenken wat dat was.

'We moeten ergens geld vandaan zien te halen om het dak van het cultureel centrum te repareren. Daar heeft de hele stad wat aan,' baste Delia. 'We kunnen moeilijk een school of de brandweer wegbezuinigen. En de laatste keer dat we probeerden het budget voor het ontsteken van de kerstboomverlichting te verlagen, was ik bang dat er een volksoptand zou uitbreken. Dit is de meest voor de hand liggende optie.'

'Oké...' Zijn sokken pasten vandaag niet bij elkaar, maar wie zou daarop letten?

'Dus ik kan op jouw stem rekenen? Als jij het ermee eens bent, kunnen we het budget vanmiddag goedkeuren, de hondenopvang op de hoogte stellen en met kerstreces gaan.'

Hij had geen flauw idee gehad waar hij aan begon toen hij aanbod om de rest van de vierjarige termijn van zijn zwager in de

gemeenteraad over te nemen. Hij vond dat de verantwoordelijkheden van Paul en Katie nu zijn verantwoordelijkheden waren en dat stabiliteit goed zou zijn voor Astrid. De talloze discussies over budgetten en bestemmingsplannen in de afgelopen twee jaar hadden hem echter duidelijk gemaakt dat dit een enorme vergissing was geweest. ‘Kerstreces’ was de verleidelijkste term die hij in lange tijd had gehoord.

Hij vond het heerlijk in Pine Hollow, maar één taak minder op zijn lijst klonk hem hemels in de oren.

‘Tuurlijk.’ Hij schoof zijn voeten in zijn schoenen en pakte zijn laptop. ‘Klinkt logisch.’ Hij racete de trap af en ontweek ditmaal de losse trede. ‘Ik moet nu echt gaan, Delia.’

‘Tot ziens. Bedankt, Ben!’

Astrid stond onderaan de trap te wachten, gehuld in haar dikke donsjas en met haar rugzak om haar schouder, waardoor hij zich alleen maar nog meer mislukt voelde als ouderfiguur.

‘Helemaal klaar?’ vroeg hij, ook al was het antwoord overduidelijk. Hij griste zijn jas van het haakje bij de deur en keek op de staande klok in de gang hoe laat het was. Als ze snel waren, zouden ze het net halen en kon hij zelfs nog een kop koffie halen bij The Cup voordat hij naar zijn werk moest. Hij hield de deur open voor Astrid, blij dat hij het er zonder kleerscheuren vanaf had gebracht, tot hij naast zijn nichtje op de stoep liep en ze haar gezicht argeloos naar hem ophief.

‘Wat is er met de hondenopvang?’

De wandeling van het huis van Paul en Katie naar de school liep dwars door het centrum van Pine Hollow en ging meestal vergezeld van Astrids vertrouwde treurzang over het feit dat zesdeklassers wél zonder begeleiding naar school mochten lopen, maar vijfdeklassers, die echt bijna net zo oud waren, als kleuters moesten worden weggebracht. Ze had een enorm talent voor debatteren en haar standpunt was steekhoudend, in elk geval volgens de

ouderschapspodcast over het aanmoedigen van onafhankelijkheid en autonomie waar Ben de laatste tijd veel naar luisterde, maar dat veranderde allemaal niets aan het schoolbeleid.

Vandaag werd Ben echter getraakteerd op Astrids andere favoriete klaagzang, die talloze redenen bevatte waarom Astrid K. Williams verantwoordelijk genoeg was om een hond te mogen hebben. Gelukkig had ze blijkbaar niet meegekregen dat de subsidie voor de opvang werd stopgezet, want anders zou ze dat beslist aan haar betoog hebben toegevoegd.

Tussen de Bluebell Inn en Magda's Bakery kwam een door cafeïnegebrek veroorzaakte hoofdpijn bij Ben opzetten. Terwijl ze het laatste kruispunt overstaken naar het schoolplein van de lagere school van Pine Hollow bad hij geluidloos om geduld en telde hij de stappen naar The Cup, zodat hij voor zijn werk een espresso kon halen.

‘En als ik nou eens kan bewijzen dat ik verantwoordelijk genoeg ben om voor een hond te zorgen?’ smeekte Astrid, die zich niet van haar stuk liet brengen door zijn pogingen om het gesprek af te kappen.

Ben overwoog om tegen haar te zeggen dat hij alleen een hond wilde die was getraind om hem koffie te komen brengen, maar hij was bang dat ze dat als aanmoediging zou opvatten. ‘Astrid, ik bewonder je volharding, maar we hebben het hier al eerder over gehad. We hebben geen tuin.’

Toen hij na het ongeluk in het klushuis van Katie en Paul trok, had hij zich voorgenomen om hun tweejarenplan uit te voeren, al hun projecten af te maken en het huis te verkopen, en te verhuizen naar een groter huis met een flink stuk land eromheen. Hij had er echter geen rekening mee gehouden dat zijn verloofde hem in de steek zou laten en hij er alleen voor zou komen te staan. En evenmin dat het overnemen van Pauls zetel in de gemeenteraad en Katies plek in de ouderraad elke vrije seconde van zijn leven zou opslokken. Telkens wanneer Astrid hem om een hond vroeg, werd hij eraan herinnerd dat hij inmiddels in een groot huis met een lap grond eromheen hoorde te wonen.

‘Ik zal hem uitlaten,’ hield ze vol. ‘En hem te eten geven. Jij hoeft helemaal niets te doen. Alsjeblieft? We kunnen een kleintje nemen. Dan merk je niet eens dat hij er is.’

‘Behalve dan wanneer hij blaft. En wanneer ik de rekening van de dierenarts mag betalen.’

‘Ik kan hem leren om niet te blaffen. En ik zou alle inenting en zo kunnen betalen. Ik heb mijn zakgeld opgespaard.’

Aangezien hij haar dat zakgeld gaf, wist hij precies hoeveel ze had gespaard, maar hij had bewondering voor haar vasthoudendheid. ‘We nemen geen hond in huis,’ herhaalde hij voor de duizendste keer in vier maanden tijd.

Astrid wist echter niet van opgeven en glimlachte engelachtig. ‘Een hond verzorgen zou van grote waarde zijn voor mijn opvoeding –’

‘Op tijd op school zijn zou nóg waardevoller zijn voor je opvoeding.’ Hij sloeg een arm om haar schouders, omhelsde haar van opzij en gaf haar een zetje in de richting van de school. ‘Ga nu maar. Wegwezen. Veel plezier en zorg dat je veel leert.’

Astrid rolde met haar ogen, maar toen zag ze haar beste vriendin Kimber en ging ze er als een speer vandoor. De rugzak deinde op haar rug mee op de maat van haar dravende voetstappen.

‘Rustig lopen, Astrid!’ Elinor, de schoolbibliothecaresse die de door hun ouders weggebrachte kinderen die dag opving, hoefde niet met stemverheffing te praten en werd altijd meteen gehoorzaamd.

‘Sorry, tante E!’ Astrid verlaagde haar tempo tot een powerwalk.

Elinor Rodriguez was Katies beste vriendin geweest en hoorde bij de familie. ‘Ben!’ Ze hief een hand op om zijn aandacht te trekken voordat hij kon ontsnappen naar de verwelkomende deur van The Cup. ‘Niet weggaan. Ik wil je even spreken.’

Hij weerstond de verleiding om te doen alsof hij haar niet had gehoord. Elinor was waarschijnlijk de intelligentste persoon die hij ooit had ontmoet, maar hij vond het altijd een beetje angstaanjagend om het onderwerp van haar laserstraalachtige focus te zijn en haar onnavolgbare gedachtekronkels gaven hem het gevoel dat

hij nooit wist wat er zou komen. Hij moest cafeïne in zijn lijf hebben om haar te kunnen bijbenen.

Ze kwam naar hem toe en duwde haar bril over haar neus naar boven.

‘Wat is er?’ vroeg hij.

‘Je moet nog doorgeven wanneer je beschikbaar bent als vrijwilliger voor de kerstmarkt.’ Terwijl ze tegen hem praatte, gleed haar aandacht terug naar de kinderen die langs haar de school binnengingen. ‘Leg die sneeuwbal neer, Jeremiah!’

‘Ik dacht dat de kinderen de kraampjes zouden runnen nu ze verantwoordelijke vijfdeklassers zijn.’ Blijkbaar was hij in een soort cafeïnevrije dystopie beland waarin niets meer begrijpelijk was. Hij mocht dan tijdens de laatste ouderraadvergadering zijn e-mail hebben zitten checken, maar hij herinnerde zich heel duidelijk te hebben gehoord dat de kinderen de kraampjes zouden beheren.

‘Dat klopt, maar er moeten wel volwassenen aanwezig zijn om een oogje in het zeil te houden, zodat ze het juiste wisselgeld teruggeven en niet alles zelf opeten als er even niemand kijkt.’

Ben kreunde bijna hardop. Hij had het kunnen weten. De verantwoordelijkheden van de kinderen waren altijd de verantwoordelijkheden van de ouders. Nóg iets voor zijn toch al overvolle schema.

‘Je hoeft maar één blok van drie uur in te vullen, zodat Astrid kan meedoen aan de kerstmarkt –’

‘Drie úúr?’

Dat kwam boven op de tijd die ze nodig zouden hebben om peperkoek te maken en leuk in te pakken. En om de ingrediënten te kopen, en Astrid te brengen en halen... Daar hoorde je nooit iemand over wanneer er werd geroepen: ‘Laten we een kerstmarkt houden voor een goed doel. Leuk!’

‘Ik kan wel in jouw plaats gaan, als dat je beter uitkomt,’ bood Elinor aan, maar hij schudde automatisch zijn hoofd.

‘Nee hoor, het lukt me wel.’ Hij wilde niet dat ook maar iemand kon zeggen dat hij zich aan zijn verantwoordelijkheid onttrok. ‘Hoe kan ik me aanmelden?’

Elinor haalde een tablet uit een van haar ruime jaszakken en overhandigde hem aan Ben. ‘Gewoon je naam op een van de lege plekken invullen.’

Ben liet zijn blik vluchtig over de beschikbare dagdelen glijden, in de hoop er eentje te vinden op een zondag in december die hem uitkwam. De stad leefde zich helemaal uit tijdens de feestdagen, er waren altijd honderden dingen te doen en hij vond dat hij ze allemaal moest doen voor Astrid.

Het was hem gelukt in het Thanksgiving-weekend de kerstversiering al op te hangen, want Katie had de versiering ook altijd vroeg opgehangen en hij wilde Astrid niet teleurstellen, maar hij moest nog wel alle kerstinkopen doen. De cadeaus inpakken. Hebbedingetjes voor in de kerstsokken regelen. En nu kwamen daar dus de peperkoek, de verrekte wasmachine en de Keurig bij. Ook moest hij ergens tijd vandaan zien te halen om de logeerkamer op te ruimen voordat zijn ouders over drie weken arriveerden om Kerstmis met hen te vieren en erachter kwamen dat hij nog steeds niet een van de half afgeronde klusprojecten in huis had afgemaakt.

Hij had een kloon van zichzelf nodig.

‘Even een vraagje, puur uit nieuwsgierigheid. Probeer je bewust de kinderen bang te maken?’

‘Wat?’ Hij keek op van de tablet en besepte rijkelijk laat dat er een dreigende uitdrukking op zijn gezicht lag toen Elinor hem nadeed. ‘Heel grappig.’

‘Als goede vriendin vind ik dat ik je moet waarschuwen. Je begint hier in de stad een reputatie te krijgen.’ Ze trok haar neus op en haar bril glipte omlaag. ‘De naam Ebenezer zou wel eens kunnen zijn gevallen.’

‘Ik ben geen Scrooge,’ snauwde hij iets feller dan zijn bedoeling was. ‘Ik ben gewoon gestrest. Er is ontzettend veel te doen.’ En hij had nog geen koffie gehad.

‘Stress is slechts voor je hersens,’ merkte Elinor luchtig op. ‘Ik heb net een onderzoek gelezen waarin stond dat je daar een reactieve houding van krijgt en dat de creatieve, probleemoplossende

delen van je hersens worden geblokkeerd. Als je de hersens langdurig doordrenkt met stresshormonen kan dit de werking van de hersens beïnvloeden en depressiviteit veroorzaken. Wist je dat? Fascinerend, hè?

Fijn. Nog iets om naar uit te kijken. ‘Ja hoor, heel fascinerend. En ook heel nuttig. Dank je.’

Elinor haalde haar schouders op. ‘Ik wilde je alleen maar waarschuwen. Je moet een manier bedenken om te ontstressen.’

‘Dat is het eerste wat ik ga doen. Ná de kerst.’ Hij typte zijn naam in op een willekeurige open plek en gaf haar de tablet terug. Hij zou er wel iets op zien te vinden. Dat deed hij altijd.

De bel was al gegaan en de kinderen waren allemaal naar binnen. Elinor nam de tablet aan. ‘Kaye Berry heeft jou altijd een lekker ding gevonden en ze is nu gescheiden –’

‘Nee,’ onderbrak hij haar voordat ze zich iets in het hoofd kon halen. ‘Ik ga niet daten met een van de moeders uit Astrids klas. Ik moet eerst alles wat ik nu op me heb genomen onder controle zien te krijgen voordat ik er iets of iemand anders bij kan hebben.’

Hij kon er helemaal niets meer bij hebben. Geen hond. Geen dates. Geen krankzinnige, ingewikkelde toevoegingen aan de kerstperiode waar hij zich doorheen moest zien te worstelen. Astrid was zijn hoogste prioriteit en totdat hij had uitgevogeld hoe hij haar het leven kon bieden dat ze hoorde te hebben, inclusief een lap grond en een hond, kon hij aan niets anders denken. Dat was hij Katie en Paul verschuldigd. Nu moest hij alleen nog zien te bedenken hoe hij dat voor elkaar kon krijgen.

‘**T**oe nou, Partridge. Kijk eens deze kant uit. Vooruit, jochie.’ Ally Gilmore, professioneel modefotograaf, zat gehurkt voor de heftigst kwijlende hond ter wereld, met haar camera in haar ene hand en een piepend speeltje in de andere.

Ze was altijd bereid om zichzelf in elke mogelijke of onmogelijke houding te wringen om de beste foto te kunnen maken, maar tot voor kort waren haar modellen types geweest met pruilmondjes en hoekige lijven, in plaats van honden met grote ogen en een rimpelige witte vacht.

Het idee erachter was echter hetzelfde: het product moest worden verkocht. Kies de mooiste hoek, zodat het er op zijn fraaist uitziet. In dit geval was het product dus de heftigst kwijlende hond ter wereld en tevens de langstzittende bewoner van Furry Friends Animal Rescue. De arme Partridge was drie jaar eerder als zwerfhond in de opvang terechtgekomen en de bulldog had nog steeds geen definitief thuis weten te vinden, ondanks alle inspanningen van haar grootouders om zijn unieke charmes tentoon te spreiden.

Oké, hij had een opvallende onderbeet, zijn ogen waren niet even groot en hij kwijlde als hij blij was, als hij honger had en als hij sliep, dus eigenlijk altijd, maar hij verdiende net zo goed liefde als alle andere honden bij Furry Friends. Ally was vastbesloten het perfecte plaatje te schieten voor de website, zodat er wel iemand verliefd op hem móést worden.

Vooropgesteld dat ze hem zover kon krijgen dat hij ophield met het likken van het fototoestel.

‘Kom, liefje. Werk nou even mee. Later zul je me dankbaar zijn.’

Haar eigen sint-bernard, Colby, was het meest luie dier op de hele wereld en zou waarschijnlijk tweeëntwintig uur achter elkaar doorslapen als hij daardoor geen maaltijden miste. Nu hief hij echter opeens zijn kop op en staaarde hij naar de toegangsdeur tot de kennels. Plotseling steeg er luid geblaf op dat door het gebouw stroomde en tegen het gewelfde plafond weerkaatste.

‘Oma?’ Ally verhief haar stem om boven de honden uit te komen.

Het was nog vroeg, veel te vroeg voor bezoekers die een hond in huis wilde nemen. Bovendien waren er daar toch al weinig van langsgesproken sinds Ally hier drie weken geleden was gearriveerd om te helpen. Volgens haar grootouders lag het aan de tijd van het jaar, want iedereen had het druk met de voorbereidingen voor Thanksgiving, maar Ally vermoedde dat de verouderde website daar ook wel eens een rol bij kon hebben gespeeld. Dat was ook de reden dat ze op 1 december al uit haar bed was gekropen toen het nog donker was, vastbesloten om er iets aan te doen.

‘Ally?’ klonk de stem van haar oma zangerig boven het woeste geblaf uit.

‘Ik ben in de schuur, oma!’ riep Ally. Ze trok haar camera nog net op tijd weg om een nieuwe likpoging van Partridge af te slaan.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg haar oma, die nu om de hoek de gang in kwam lopen, met een doos in haar armen die er veel te zwaar uitzag voor een vrouw die nog geen twee maanden eerder de gewrichtsbanden in haar schouder had afgescheurd.

‘Ik maak foto’s voor de website.’ Ally kwam haastig uit Partridge’ kennel en legde snel haar fototoestel neer, zodat ze de enorme doos met Milk Bone-producten van haar oma kon overnemen. ‘Wat ben jij aan het doen? Waar is je mitella?’

‘O, die heb ik niet meer nodig. Die was alleen voor de eerste weken.’ Ze liet zich door haar knieën zakken, streelde Colby’s oren en begroette Partridge.

Rita Gilmore was amper een meter vijftig, slechts vijf centimeter kleiner dan Ally, maar een kniesoor die daarop lette. Haar woeste witte krullen werden vandaag geplet door een knalrode wollen muts, maar ze straalde altijd iets ontembaars uit, alsof ze in het wild geboren was en zich door niemand aan banden zou laten leggen. Dat was op zich prima, zo lang ze zichzelf met haar koppigheid niet met een mogelijk permanente blessure opzadelde.

‘De artsen hebben gezegd dat de kans op een nieuwe beschadiging –’

Haar oma wuifde haar woorden nonchalant weg. ‘Artsen moeten dat soort dingen zeggen, zodat ze niet kunnen worden aangeklaagd als ik mijn schouder opnieuw blesseer en hun daar de schuld van wil geven. Ik mankeer niets. Maak je maar niet druk.’

Ally moest haar uiterste best doen om geduldig te blijven. Dat was wat haar oma sinds Ally’s komst naar Pine Hollow met enige regelmaat had gezegd. *Ik mankeer niets. Maak je maar niet druk. Je hoeft me niet te helpen. Waag het niet iets te zeggen of te doen wat zou kunnen impliceren dat ik te oud word om alles zelf te doen.*

Helaas was dat dus wél zo. Haar oma had een ontwrichte schouder opgelopen en haar gewrichtsbanden afgescheurd toen ze een van de honden uit de opvang uitliet. Oké, het ging natuurlijk wel om Maximus, een Ierse wolfshond-kruising met de omvang van een kleine pony die zijn eigen kracht niet kende, maar dan nog. Haar oma kon niet blijven doen alsof een stel van in de tachtig in staat was de lichamelijke arbeid te verrichten die kwam kijken bij het runnen van een hondenopvang. Ally had alle reden om bezorgd te zijn.

Ze hadden haar wekenlang niets over de blessure verteld, omdat ze niet wilden dat ze zich zorgen zou maken. En omdat ze niet wilden dat ze haar leven in New York op een laag pitje zou zetten om hen te komen helpen. Haar opa had zichzelf afgepeigerd in de hoop daarmee te kunnen voorkomen dat haar oma de mitella zou afdoen en meteen weer aan het werk zou gaan zodra ze na de operatie weer thuis was. Toen Ally een weekendje in Pine Hollow

kwam logeren en dat had gezien, had ze het enige gedaan wat ze kon bedenken.

Ze had alles afgezegd en was gebleven.

Haar huurcontract liep sowieso af, de geplande fotoshoot buiten de stad was net geannuleerd en ze twijfelde er toch al aan of ze wel in New York wilde blijven. Haar oma's verwonding was een nadrukkelijk signaal van het universum geweest dat haar naar Pine Hollow had gestuurd. Een prachtige gelegenheid om de feestdagen door te brengen met de enige familie die ze nog had, de kerstsfeer op te snuiven van een stadje dat bijna te schilderachtig was om echt te zijn en te bedenken wat ze hierna wilde gaan doen. En ondertussen kon ze mooi helpen in de hondenopvang.

Jammer genoeg leken haar grootouders er morele bezwaren tegen te hebben dat ze een handje hielp.

Haar oma staaarde fronsend naar het fototoestel dat op het bankje naast Partridge's kennel lag. 'Dat hoef je echt niet te doen, liefje.'

'Ik wil juist graag helpen.' Ally zette de Milk Bones neer bij de deur van de voorraadkamer en draaide zich om naar haar oma. 'Ik weet dat je niets aan de website wil veranderen, omdat iemand die tien jaar geleden gratis voor jullie heeft gemaakt, maar geloof me, zo zoeken de meeste mensen tegenwoordig een huisdier. Ze willen foto's zien en schattige beschrijvingen lezen.'

'Mensen worden niet verliefd op een foto. Of wel, Partridge? Nee, hè?'

'Het is juist mijn werk om foto's te maken en ervoor te zorgen dat mensen verliefd op iets worden,' sputterde Ally tegen. Ze pakte het fototoestel weer op. 'Zelfs als je gelijk hebt en mensen geen dier adopteren op basis van een foto, dan kan die foto wel de reden zijn dat ze hiernaartoe komen. Of misschien grappige video's. We zouden een Twitter- of Instagramaccount kunnen aanmaken. Op die manier kunnen we mensen laten zien wat voor honden we hier hebben. Misschien is er op dit moment wel iemand op de site van Petfinder op zoek naar een bulldog of een wolfshond. We moeten onze honden aan de buitenwereld laten zien en daarvoor moet de website worden gemoderniseerd.'

‘Al die webonzin is veel te ingewikkeld voor je opa en mij. Ik weet dat je wil helpen, maar de manier waarop wij dingen doen, heeft altijd uitstekend gewerkt en zal op een gegeven moment heus een definitief thuis opleveren voor deze honden.’

‘Maar als een geüpdatete website helpt om sneller een thuis voor ze te vinden, wat kan dat dan voor kwaad?’

‘Het is te veel werk voor ons. En jij hoort te genieten van je vakantie.’ Haar oma stak haar gezonde arm door die van Ally en trok haar mee naar het kantoortje voor in de opvang. Colby kwam met een diepe zucht overeind en trippelde achter hen aan. ‘Je was toch van plan om de stad in te gaan en foto’s te maken van het grote plein voordat de verse sneeuw wordt vertrapt?’

‘Klopt,’ beaamde Ally, ‘maar ik wil dit ook doen. Ik wil niets liever dan helpen, en niet alleen met de website. Ik wil me nuttig maken.’

‘Dat doe je ook heus wel, lieve schat.’ Haar oma klopte op haar arm. ‘Ik wilde je juist vragen of je vanmiddag een oogje op de opvang kunt houden voor ons.’

Ally had de indruk dat haar oma het verzoek ter plekke verzon om haar tevreden te houden, maar het was een mooie gelegenheid om stiekem nog wat foto’s op de website te plaatsen. ‘Natuurlijk. Gaan jullie iets leuks doen?’

‘Je opa doet mee met een pokertoernooi dat in de Estates wordt gehouden. We zijn niet laat terug, hoor. Ze houden er rekening mee dat senioren vroeg eten en naar bed gaan.’

Summerland Estates was een appartementengebouw met serviceflats aan de rand van de stad en deed op het eerste gezicht eerder denken aan een chique countryclub dan aan een wooncomplex voor senioren. Behalve de golfbaan en zwembaden waren er echter ook verschillende vormen van zorgverlening beschikbaar voor bewoners die daar behoefte aan hadden of dat binnen enkele jaren zouden krijgen.

Haar oma had altijd geroepen dat ze nog niet dood in een verzorgingstehuis wilde worden gevonden en dat ze in haar eigen huis zou blijven wonen tot ze haar naar buiten moesten dragen,

maar de laatste jaren waren zo veel van haar opa's pokervrienden daarnaartoe verhuisd dat hij nu bijna net zo veel tijd doorbracht in de Estates als thuis. Het was een schitterende plek, maar Ally was blij dat haar grootouders niet van plan waren om daar in te trekken. Ze had toch al het gevoel dat de grond bijna onder haar voeten vandaan werd geslagen en hun huis kwam voor haar nog het dichtst bij een thuis.

Ally pakte haar jas van het haakje bij de voordeur en trok hem aan. Ze hield de deur open voor haar oma en Colby, en ze liepen samen knerpend over het met sneeuw bedekte grind van de oprit naar het huis.

De grote witte woonboerderij was overladen met vrolijke kerstversiering: glinsterende lichtjes op de veranda, slingers om de relingen en een krans aan de deur. Toch stond haar oma erop om de schuur ook nog te versieren. Zodra Thanksgiving achter de rug was, had ze zich enthousiast op Kerstmis gestort, en Ally en haar opa moesten echt hun best doen om haar bij te houden en te voorkomen dat ze haar schouder te veel belastte. Haar oma was altijd al dol geweest op Kerstmis, maar dit jaar was ze zelfs nog fanatieker. Of misschien leek het alleen maar zo, omdat Ally er nu bij was en alles met eigen ogen kon zien.

Ze klaagde niet, hoor. Ze kon wel een flinke dosis kerstmagie gebruiken. Het was al te lang geleden dat ze dat speciale gevoel had gehad. Dat warme, vreedzame gevoel. Ze vond de kerstsfeer in New York heerlijk, met de vele lichtjes en verwachtingsvolle opwinding, maar op een of andere manier kwam ze altijd meer tot rust wanneer ze naar Pine Hollow kwam om de kerstdagen met haar grootouders door te brengen, zoals ze dat als kind ook had gedaan. Ze had het vroeger een magische plek gevonden en dat gevoel was nooit helemaal verdwenen.

‘Ga jij je foto’s maar maken,’ moedigde haar oma haar aan. ‘Ga eropuit en bekijk de stad. We leggen veel te veel beslag op je.’

Ally kneep in de arm van haar oma die door die van haar was gestoken. ‘Dat vind ik juist fijn.’

Toen ze in Vermont aankwam, wilde ze alleen maar tijd met

haar grootouders doorbrengen en de honden verzorgen. Ze had de afgelopen jaren als freelancer gewerkt en was veel op pad geweest voor opdrachten, wat betekende dat ze heel veel alleen was geweest. Ze had zich eenzaam gevoeld. Ze miste iemand met wie ze de dagelijkse beslommeringen kon delen.

Toch had haar oma wel gelijk. Als Ally de kerstsfeer van Pine Hollow wilde opsnuiven, kon ze niet de hele tijd in de hondenopvang blijven rondhangen. Het zou goed voor haar zijn om de stad in te gaan.

Een kwartier later wandelde ze met een sjaal om haar nek en haar fototoestel in haar handen over de lange oprit.

Pine Hollow vormde de basis voor alle fantasieën die ze ooit over het leven in een klein stadje had gehad. Elke huizenrij kon zo op een kerstkaart. Als ze de ene kant op ging, stuitte ze op overdekte bruggen en de slingerende weg die naar het skiresort leidde. De andere kant op lag het schattige marktplein, compleet met prieeltje, volledig bedekt met sneeuw en gehuld in een vredige winterse stilte.

Op weg naar het plein hief Ally regelmatig haar camera op om foto's te maken, alles gezien door de filter van haar lens. Het historische stadhuis. De snoezige kleine herberg. Er liepen een paar mensen buiten, bewoners die in beslag werden genomen door hun dagelijkse bezigheden, maar de decemberochtend voelde nog heerlijk stil aan en de lucht stroomde fris, schoon en koud door haar longen.

Er zweefden allerlei kerstliedjes door haar hoofd en ze merkte dat ze tijdens de wandeling naar het centrum van de stad liep te neuriën. Toen ze bijna bij het plein was, hoorde ze stemmen instructies roepen en zodra ze de hoek omsloeg, zag ze dat het er een drukte van jewelste was.

Een groep mensen was bezig met het plaatsen van een reusachtige kerstboom voor het ontsteken van de kerstverlichting, een ceremonie die de week erop zou plaatsvinden. Ally liep een stukje verder om een betere hoek te krijgen, stelde haar camera in en... precies op dat moment kwam er een arrenslee de hoek om die in